

Bud'te živými kameny

Odhod'te tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání **2** a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; **3** vždyť jste ,okusili, že Pán je dobrý!' **4** Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je ,vyvolený a vzácný'. **5** I

vy bud'te živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. **1 Petr. 2,1-5**

Sestry a bratři, pro dnešní kázání jsem vybral tento text, který je myslím speciálně nám hodně blízký. A to ze dvou důvodů: Jednak je to oddíl, který hrál důležitou roli při reformaci. Právě z tohoto textu reformační otcové vycházeli, když formulovali svoje učení o všeobecném kněžství věřících, k němuž se naše evangelická církev hlásí. Církev je tam, kde jsou lidé věřící v Ježíše Krista. Všichni máme přímý vztah ke Kristu, všichni jsme ono svaté kněžstvo, všichni jako živé kameny tvoříme duchovní stavbu, které se říká církev.

Ale je ještě jeden důvod, proč je nám tento text blízký. Vy mladší věkem to asi neuhádnete, ale vy starší tušíte, co mám na mysli. Byl to text, který byl na našich pavlačích před rekonstrukcí tohoto chrámu Páně. I vy jako kameni živé vzdělávejte se v dům duchovní. Dlouhé roky připomínal všem návštěvníkům bohoslužeb, že v církvi se nejedná o budovy postavené našima rukama, ale že i když jsme za prostory a dědictví po našich předcích vděční, to podstatné, na co vždycky v souvislosti s církví myslíme, je jinde. Je to ta duchovní stavba, o kterou jde, kterou je třeba budovat a udržovat. Tvoří ji ti, kdo chtějí svůj život poddávat pod vládu Ježíše Krista a žít jako jeho následovníci.

1. Ježíš - hlava církve

Obraz církve jako domu nám představuje církev jako místo, které nám poskytuje ochranu před nepohodou a nebezpečím. Místo, kde najdeme porozumění pro svoje bolesti. Místo, kde spolu sdílíme dobré i zlé. Má se stát domovem, kde se cítíme dobře. Kde se vzájemně přijímáme. Kde je pro každého místo.

Profesor Jan Sokol, bývalý ministr kultury v jedné své přednášce o církvi řekl něco, co mi utkvělo v hlavě: Lidé, kteří patří do církve, si k ní postupně vybudují vztah. Pro mnohé se církev stává druhým domovem. Prožili v ní řadu věcí, mají tam přátele a rádi do ní chodí. Někdy ale ten vztah přeroste do takové podoby, že církev začínají vnímat jako svůj majetek. A to je pak zlé, protože církev lidem nepatří. Církev nepatří ani jejímu faráři. Nepatří dokonce ani jejímu vedení. Církev patří Ježíši Kristu. On je její hlavou. Všechno co se v

ní děje se musí dít v souladu s tím, proč církev na světě je - aby se v ní kázalo evangelium a aby oslavovala toho, komu patří - Ježíše Krista.

Pokud chápou církev jako svůj majetek, věci se v ní musí dít podle mých představ. Druhé se snažím přitesat tak, aby těm mým představám odpovídali. Snažím se je napasovat na to místo, kde podle mě mají být. Chci, aby druzí dělali to, co já si myslím, že mají dělat. Místo o milosti se mluví o povinnostech. Nové myšlenky vyvolávají nespokojenost a kritiku. V takové církvi obvykle utichá diskuze, protože tu není prostor pro odlišný názor. A často to vede až k tomu, že lidé nabudou pocit, že tam už pro ně není místo.

Pokaždé když věci v církvi vezmou do ruky lidé, končí to špatně. V Babylóně také vzali věci do rukou lidé. Postavíme věž, jakou nikdo na světě nikdy nepostavil! Přijde zmatení jazyků, lidé si přestanou rozumět, nejsou schopni spolu mluvit a stavba se začne hroutit.

Proto říká apoštol Pavel: **Kde je Duch Páně, tam je svoboda.** V Kristově církvi je prostor pro každého. Pro mladé i pro staré. Pro málo věřící i moc věřící. Ba dokonce i pro hříšníky!!! Církev není můj majetek. Církev patří Ježíši Kristu a on v ní má hlavní slovo. On je tím základním kamenem, na kterém se buduje ta duchovní stavba. To je ten základ, ke kterému se máme stále vracet. Když se ptáme co dělat, jak pokračovat dál v církvi, čím začít, na čem stavět, jak spravit co se pokazilo, pak tady je odpověď: Ježíš. Ježíš. Ježíš!!

2. O stavbu je nezbytné pečovat

V tomto týdnu se Pavlína snažila dát do pořádku naši zahrádku. Vyrhala kolečka plevelu, než zahrádka zase začala vypadat trochu k světu. Všichni to znáte, práce na zahrádce nikdy nekončí. Pokud by to člověk nechal tak, za chvíli by to v ní vypadalo jako v džungli. Jedni naši známí se odstěhovali z města na dědinu, protože chtěli žít v přírodě a před časem přišli s myšlenkou, že budou mít tzv. bezúdržbovou zahrádku. Nastudovali si to na internetu, koupili si k tomu literaturu a pustili se do toho. Já nejsem žádný zahradník, Petra by k tomu řekla asi podstatně víc a lépe, ale já jsem to zjednodušeně pochopil tak, že se na zahrádku vysejí semena, nechá se to růst a příroda si nějak poradí. Jakmile potřebujete mrkev, jdete na zahrádku a ona tam někde bude. Necháte věcem volný průběh. Asi tušíte, jak to dopadlo. Nefungovalo to. Plevel zadusil všechno ostatní.

Plevel, ten roste sám. Určitě se nemusíme obávat, že by třeba jeden rok nevyrostl. Ale užitečné rostliny vyžadují práci a péči.

Možná i toto měl na mysli apoštol Pavel, když píše ve svém dopisu Galatským známý text o ovoci Ducha svatého. Tomu však předchází i popis toho, k čemu vede lidská svévole. Připomenu ten text vcelku: „**Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, 20 modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, 21**

závist, opilství, nestrídnost a podobné věci. 22 Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, 23 tichost a sebeovládání.“ (Gal. 5,19-23)

Skutky lidské svévole – to je jako ten plevel, který má snahu zadusit všechno užitečné a dobré. Jsou to věci, kterým se žádný člověk nemusí nijak učit, roste to samo od sebe, k tomu není potřeba žádná námaha ani snaha. Stačí jenom chvíli nedávat pozor a už je ho všude plno.

Ovoce Ducha svatého. To je něco jiného. To samo od sebe nevyroste. Roste v životech těch, kteří se chtějí nechat proměnit Boží láskou. Aby láska, důvěra a všechno to ostatní ovoce, které Pavel zmiňuje, bylo v církvi přítomné, je třeba tomu dělat místo. Zahrada se musí průběžně kultivovat. Plevel, který se šíří nepozorovaně a sám od sebe je třeba vytrhat. Je potřeba se mu bránit. Pokud ho necháme vyrůst, zadusí a zničí všechno dobré. Snaží se dostat do církve, tak to vždycky bylo a byli bychom naivní, pokud bychom si mysleli, že to někdy bude jinak. Na nás ale je, abychom mu nedávali prostor, bránili se mu a nenechali ho zničit to dobré ovoce.

3. Být použitelný ke stavbě

Možná nás trochu mate ten kralický překlad, který se nám vybavuje: **"I vy jako kamení živé vzdělávejte se v dům duchovní"**, který jakoby naznačoval, že to budování je celé na nás. Ekumenický překlad to vyjadřuje trochu jinak: **"Buďte živými kameny"**. Buďte těmi, které si Bůh může použít ke stavbě svého domu. Co je potřeba k tomu, abychom byli takto použitelní?

a) Trpělivost, vytrvalost a rozvaha

Děti ve školce se oblékají na vycházku a jednomu chlapečkovi, který si ještě neumí obout botičky, je obouvá paní učitelka. A když už je obutý, chlapeček říká: „Ty botičky jsou obráceně.“ Paní učitelka na to nic neřekne, botičky mu sundá a obuje mu je znovu správně, načež chlapeček povídá: „Ty botičky nejsou moje.“ Paní učitelka mu je, ještě s klidem, vyzuje, a když jsou dole, chlapeček dodá: „Jsou mého bratříčka, ale maminka říkala, že je teď budu nosit já.“ Paní učitelka mu botičky opět obuje, oblékne mu bundičku a ptá se: „A kde máš rukavičky?“ „Ty jsou v těch botičkách.“

Za druhé světové války se v Anglii stalo populární heslo "Keep calm and carry on": Zachovej rozvahu a pokračuj. Povzbuzovalo Angličany v době, kdy prožívali i ty nejhroší útoky. I když to není křesťanské heslo, určitě nebude na škodu, když si ho občas připomeneme.

Trpělivost, vytrvalost a rozvaha.

b) Pokání

„Odhodte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku a jakékoliv pomlouvání.“ říká Petr. Odhodit hřích znamená obrátit se k hříchu zády. To je pokání. Obrátit se k hříchu zády. A protože je tu řeč o budování

duchovního domu, tedy církve, jsou tu zmíněny především hříchy, které narušují vztahy mezi lidmi v církvi. Jestliže je špatně namíchaná malta, pak cihly nedrží pohromadě. Stejně tak jestliže jsou mezi křesťany špatné vztahy, lest, přetvářka, závist, pomlvy, pak bude ten duchovní dům vypadat nevábně. Jestliže se pojivo mezi kameny drolí, může se stát, že některý kámen vypadne a zbude po něm díra. A to je pak hodně smutné. Odhodme tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku a jakékoliv pomlouvání, tedy hříchy, které způsobují, že stavba nedrží pohromadě. To je první apoštolova rada.

c) Duchovní pokrm

„Jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý.“ A v kralické Bibli máme rovnou i výklad, co to nefalšované duchovní mléko znamená: **„Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, [Božího] slova žádostivi buďte, abyste jím rostli.“** Druhou stavební technologií v církevní stavební firmě je četba Božího slova. Ne v podobě jakési povinné náboženské výuky, nýbrž to má být taková četba, jako když kojeneček křičí po mateřském mléku. Bez toho nemůže dítě růst a vůbec žít. Církev má být místem, kde se křesťané sytí Božím slovem. Ale ne proto, aby si jen dobře pochutnali, nýbrž aby jím rostli ke spasení. Smyslem kázání slova Božího je, aby lidé docházeli spásy. Jestliže se křesťan nesytí Božím slovem, nemůže přežít. Třeba sice zůstává v církvi, ale stává se mrtvým chladným kamenem. Ale živé kameny jsou takové, kterým se Boží slovo dostalo pod kůži a stalo v nich studnicí vody živé, pramenící k životu věčnému.

d) Vztah ke Kristu

A ještě jednu věc potřebujeme: Abychom byli živými kameny, musíme jít tam, kde je zdroj toho života. Bible říká: **„Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je 'vyvolený a vzácný'.“** Ten duchovní život nemáme sami ze sebe, ale ani ne jen z pouhého slyšení slova Božího. Abychom byli živými kameny, musíme ten život přijmout od toho úhelného kamene živého, jímž je Ježíš Kristus. Boží slovo v nás ten život posiluje, přispívá k našemu růstu. Žádnému dítěti ale nestačí, má-li pouze kvalitní stravu. Ke zdravému vývoji potřebuje prožívat intenzivní osobní pouto a vztah se svými rodiči. Tak i my můžeme být živými kameny tehdy, jestliže naše víra je živá, jinými slovy, jestliže náš vztah k Ježíši je živý. A ten je živý tehdy, pokud vyrůstá z vděčnosti za to, co Ježíš pro nás vykonal a z vědomí, že pro oběť Ježíše Krista nám mohly být naše hříchy odpuštěny. Právě tato vděčnost oživuje nás, mrtvé kameny a činí z nás stavební materiál použitelný pro duchovní dům, který Bůh staví ke své slávě. Amen.